

»Kjé sedaj je, ki nama je stregla,  
Črnolasa krémarsjeva hči? ,

Kjé so óde, ki tam si jih zlagal  
Na čaròbne ti njene oči?

»Iz avgurov lažnih, neumnih  
Kakšne norce si, bratec, tam bril!  
V epigramih preslanih neštetih  
Na sleparje svoj žolč si izlil!

»Kaka vselej pa bila je gneča,  
Kadar pesmi robòvom si bral!  
Da navdušenje kočo podere,  
Jaz že časih sem skoro se bal.

»In najhujša je bila satira,  
Na Caligulo ki si jo spél;  
Poezije, sarkazma vrhunec . . .  
Vse pravičnike ž njoj si razvnél.

»Koljkor vèrvov -- strél toljko si métal  
Na trinoga ko Zevs iz nebá;  
Prerokoval zatirancem dôbo,  
Ko izgine tiranstvo s svetá.

»Kdaj izpolni preroštv se tvoje?  
Osemnajst sto jaz čakam že let  
Pa ti tragikomedijo gledam —  
Zgodovino naziva jo svet . . .

»Sèm kakó si, tovariš, zablòdil?  
Mar pregnal te je cézarjev srd?  
Domovina tu morda je tvoja  
Med barbari, kjèr srečal si smrt?

»Tite Marce moj, blagor pač tebi!  
Ti pokoja že našel si raj;  
Kdaj ga najde prijatelj tvoj stari —  
Ahasverus, popotnik, o kdaj?»

A. Ašker.



## Balada o smrti.

*K*o čas je svoje zavrtel koló,  
I pota bila tvoja so začeta,  
Ki vedno v istem tihu ž njim tekó  
In tekla bodo do razsipa sveta  
Kar hip rodí, kar stvarijo nam leta,  
Spet v hipu, v teku let se v nič razbijte;  
To delo tvojih je mogočnih rók,  
Iz katerih nam v obraz trohnelost dije —  
Rešnica ti si vseh nadlög!

Ves svet ti izročilo je nebó:  
Ponosni grad, ponižna koča kmets,  
Brezmejno mórje, zémlje temno dnò  
Odpirajo torišča ti nešteta.  
Na bojnem polji mladih borcev četa,  
Star eremit, otožni sin samije,  
Vsi neštevilna čeda smo otrók,  
Ki pred tebój drhtèč za tebe žije.  
Rešnica ti si vseh nadlög! —

Dà, pred tebój drhtí strahú vsakdó,  
Naj veseli se še mladosti cveta,  
Naj sneg pobelil mu je že glavó,  
Naj mu bodočnost nič več ne obeta,  
Sedanjost krono trnjevo mu spleta,  
Le prosi, moli, v sólzah roke vije,  
Da tebe bi obvaroval ga Bog,  
A tvoja kal v njem od zibeli klije —  
Rešnica ti si vseh nadlög!

Poslanica:

O smrt, ko zadnja ura mi odbije,  
Ko v mrzlem potu ležal bom ubòg,  
Dàj, da se vzdih mi v slavo ti izvije:  
Rešnica ti si vseh nadlög!

Fr. Gestrin.

